

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 770/2015-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Kpt. Nálepku 5, Prešov, ktorou namieta porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta

porušenie základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015 a žiada vydať tento nález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/41/2014 zo dňa 31.03.2015 došlo k porušeniu ústavného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a k porušeniu práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru.

2. Ústavný súd zrušuje rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/41/2014 zo dňa 31.03.2015 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania... spolu 296,44- EUR.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 25 C 250/2010, v ktorom sa proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný v 1. rade“), [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (spolu ďalej len „žalovaní“) domáhal určenia, že parc. [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 427 m² zapísaná na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sporná nehnuteľnosť“) patrí do dedičstva po neb. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (otcovi sťažovateľa). Sťažovateľ svoju žalobu odôvodnil tým, že nehnuteľnosť bola vytvorená z pôvodných pozemnoknižných parciel [REDAKOVANÉ], z ktorých vznikli i parcely [REDAKOVANÉ] záhrada o výmere 788 m², parc. [REDAKOVANÉ] zastavané plochy a nádvoria o výmere 753 m² a parc. [REDAKOVANÉ] záhrada o výmere 315 m² zapísané na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ], ktorých vlastníkom je dnes sťažovateľ, pretože

vlastníkom [REDACTED] bol jeho právny predchodca. Žalovaný v 1. rade žiadal žalobu zamietnuť s odôvodnením, že nehnuteľnosť bola vytvorená z pôvodnej [REDACTED] a už oddávna na tejto nehnuteľnosti bola cesta, ktorú užívala obec. Ostatní žalovaní (ďalší právni nástupcovia po otcovi sťažovateľa) so žalobu súhlasili.

Okresný súd rozsudkom č. k. 25 C 250/2010-212 z 18. novembra 2013 žalobu sťažovateľa zamietol a vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku. Vykonaným dokazovaním zistil, že [REDACTED] pôvodne zapísané v [REDACTED] [REDACTED] nadobudol právny predchodca sťažovateľa na základe zmluvy z roku 1950 a ich výmera predstavovala spolu 1 766 m². Výmera parciel zapísaných dnes na [REDACTED] predstavuje spolu 1 856 m². Sťažovateľ tvrdil, že z parciel, ktoré pôvodne vlastnil jeho otec, bola časť poskytnutá na obecnú cestu, avšak pozemok pod cestou ostal vždy vo vlastníctve jeho právneho predchodcu. Ako vyplýva z rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Prešove č. OPÚ 206/151-48/ŠB z 23. februára 2006 vydaného podľa § 11 ods. 1 zákona č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v spojení s § 134 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), žalovaný v 1. rade nadobudol vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti vydržaním k 1. januáru 1992, pričom aj z geometrického plánu č. 11/2005 je zrejmé, že predmetná parcela vznikla odčlenením od [REDACTED] pôvodného vlastníka [REDACTED]. Ako vyplynulo z dedičského spisu po neb. [REDACTED], tento zomrel ako nemajetný, keď nehnuteľnosti zapísané (v tom čase v [REDACTED]) ako [REDACTED] [REDACTED] previedol ešte za života kúpnu zmluvou spísanou vo forme notárskej zápisnice sp. zn. N 254/2007 sťažovateľovi a jeho manželke. Aj správa katastra prešetrením údajov zistila, že sporná nehnuteľnosť vznikla z [REDACTED], k rovnakému záveru dospel aj znalec. Svedkovia vypočutí okresným súdom ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED]) uviedli, že sporná nehnuteľnosť bola dlhodobo užívaná ako obecná cesta, svedok [REDACTED] doplnil aj to, že sporná nehnuteľnosť bola vždy vo vlastníctve [REDACTED], o čom svedčí aj to, ako bol postavený dom suseda [REDACTED]. Okresný súd hoci považoval za preukázaný naliehavý právny záujem sťažovateľa na požadovanom určení a žalobcom označení žalovaní tvorili i úplný okruh účastníkov konania, žalobu zamietol ako nedôvodnú:

«Ako je zrejmé z vykonaného dokazovania, či už výsluchom svedkov, oboznámením sa s pôvodnými mpč. parcelami na pozemno-knižnej vložke ■■■, ako aj výmerami na súčasných listoch vlastníctva, znaleckým posudkom a výsluchom znalca, z pôvodných parciel ■■■ sa vytvorili v súčasnosti parcely, ktorých vlastníkom je žalobca, pričom vlastníctvo nadobudol na základe kúpno-predajnej zmluvy od svojho otca v hraniciach tak, ako boli od nepamäti užívané a vo výmerách, ako im patrili na základe ešte pôvodných pozemno-knižných zápisov.

Taktiež bolo zistené, v akých výmerách existovala pôvodná parcela ■■■ z ktorých parciel registra „C“ KN je v súčasnosti tvorená a že bez spornej parcely ■■■ by pôvodná mpč. parcela ■■■ mala už oveľa väčšiu odchýlku vo výmere, než aká je prípustná. Skutočnosť, ktorú tvrdil žalobca, že teda časť nehnuteľnosti, teraz označenej ■■■, užíval jeho otec, prípadne aj on, nie je dôvodom pre vyhovieť žalobe. Žalobca nijako nepreukázal právny titul nadobudnutia nehnuteľnosti vo väčšej výmere, než akú v súčasnosti vlastní. Len skutočnosť, že dané nehnuteľnosti, alebo ich časť v minulosti užívala jeho rodina, a nikto voči tomuto užívaniu žalobcom, alebo jeho právnym predchodcom nenamietal neznamená, že nehnuteľnosť by vlastnícky mala patriť žalobcovi, prípadne jeho právnemu predchodcovi. Hoci žalobca uvádzal, že pôvodne na jeho nehnuteľnostiach bol len chodník pre peších, už z pozemno-knižnej mapy z 19. storočia, aj keď nezreteľne, je vidieť, že tak ako je v súčasnosti, je zakreslená cesta, resp. je tam čiara, ktorá znázorňuje možnú existenciu cesty, v súčasnosti parcely ■■■. Skutočnosť, že daná nehnuteľnosť bola ako obecná cesta užívaná od nepamäti, potvrdili aj svedkovia a to aj svedkovia navrhnutí žalobcom. Vlastníctvo žalobcu nepreukazuje ani to ako má postavený dom pán Tomko, sused žalobcu. Postavenie domu len vyjadruje skutočnosť, že už pri stavbe tejto nehnuteľnosti sa rešpektovala existencia obecnej cesty a jej verejné uznanie. Súd mal teda za to, že zápis v katastri nehnuteľností nebol nijako spochybnený a vlastnícke právo žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu nebolo preukázané, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.»

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu č. k. 25 C 250/2010-212 z 18. novembra 2013 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny

potvrdil, pretože sa stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci okresným súdom. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 7. mája 2015.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015 odôvodnil tým, že skutkové závery krajského súdu neobstoja. Otec sťažovateľa poskytol časť svojich pozemkov na zriadenie chodníka pre peších, ktorá sa začala ako cesta využívať v 50. rokoch, keď pôvodnú cestu zobrala voda riečky Sekčov. Uvedená časť pozemkov bola skonfiškovaná za socialistického režimu, bola vyasfaltovaná a využívaná ako cesta aj pre motorové vozidlá. Pri konfiškácii došlo aj k výrubu 24 kusov ovocných stromov vo vlastníctve jeho právnych predchodcov. Cesta nebola vyznačená na pozemkovoknižnej mape z roku 1869, na mape sa nachádza iba čiara. Sťažovateľ z týchto dôvodov navrhoval kontrolné znalecké dokazovanie, navrhol vypočúť geodetku [REDAKOVANÉ], ktorá v obci [REDAKOVANÉ] vykonávala register obnovenej evidencie pozemkov, a svedkov [REDAKOVANÉ] a svoju sestru [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ zotrval na tvrdení, že sporná nehnuteľnosť bola užívaná jeho otcom, ale aj jeho právnymi predchodcami ešte pred rokom 1950, a bola preto vydržaná podľa obyčajového práva. Pokiaľ súdy toto navrhované dokazovanie nevykonali a napriek tomu skonštatovali, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno, porušili tým jeho základné právo na súdnu ochranu. Krajský súd svoje rozhodnutie navyše ani riadne a presvedčivo neodôvodnil. V dôsledku toho postupu bolo porušené i sťažovateľovo právo na vlastníctvo, pretože v konaní sa nedomáhal práva, ktoré nikdy nemal, ale naopak, deklarovania existencie vlastníckeho práva, ktoré mu patrilo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského

súdu č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku nesprávnych skutkových zistení krajským súdom, nevyhoveniu dôkazným návrhom sťažovateľa, ako aj tým, že rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Krajský súd rozsudok č. k. 6 Co 41/2014-256 z 31. marca 2015 odôvodnil takto:

«Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Podľa § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľnosti a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak.

Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvostupňovým súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

V súvislosti s odvolacími námietkami žalobcu a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd poznamenáva, že sporové konanie je ovládané zásadou prejednávavou, ktorá spočíva v tom, že tvrdené skutočnosti a navrhovanie dôkazov je zásadne vecou účastníkov konania. Z uvedeného vyplýva, že účastník konania má nielen povinnosť tvrdenia, ale aj povinnosť dôkaznú.

Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie za predpokladu, že ním tvrdené skutočnosti neboli preukázané, nepriaznivé dôsledky v tom

smere, že bude rozhodnuté v jeho neprospech z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu vydať rozhodnutie v prípadoch, kde je určitá skutočnosť pre rozhodnutie významná a určujúca, avšak nebola dokázaná. Ide o prípady, kedy výsledok procesu dokazovania neumožňuje prijať súdu záver o pravdivosti, ale ani o nepravdivosti tvrdenia. Za tohto stavu musí súd rozhodnúť v neprospech účastníka, v koho záujme bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť.

V predmetnej veci bolo predmetom konania posudzovanie tvrdení žalobcu a k ním navrhnutých dôkazov s cieľom preukázať, či žalobca je vlastníkom sporného pozemku. Nebolo preto rozhodujúce skúmanie podmienok vydržania zo strany obce, ale v zásade na strane žalobcu.

Žalobca v podanej žalobe spochybňuje vlastnícke právo žalovaného v 1. rade konštatujúc nesprávnosť údajov geometrického plánu parcela registra [REDAKOVANÉ], ktorá vznikla z pozemnoknižnej parcely [REDAKOVANÉ] vedenej v PK zápisnici [REDAKOVANÉ]. Podľa jeho názoru mpč. parcela [REDAKOVANÉ] bola už vyčerpaná a parcela [REDAKOVANÉ] vznikla z parciel žalobcu, a to parcely č. [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a z parcely [REDAKOVANÉ] v kat. úz. [REDAKOVANÉ]. Tvrdil, že parcela [REDAKOVANÉ] nikdy nemala výmeru 2852 m², a to z dôvodu, že časť parcely bola zabraná vodným tokom, a preto výmera súčasnej parcely [REDAKOVANÉ] o výmere 415 m² je z parciel žalobcu, ktoré sú zapísané na [REDAKOVANÉ] kat. úz. [REDAKOVANÉ]. Uviedol, že od druhej polovice 19.-teho storočia užívali predmetnú nehnuteľnosť jeho právnici predchodcovia.

Za účelom spornej identifikácie parcely bolo nariadené znalecké dokazovanie súdnym znalcom [REDAKOVANÉ]. Ako pevné body boli pri meraní prevzaté rohy historickej stavby (kaštieľ), ktorý je zobrazený aj v súčasne platnej katastrálnej mape. Pozemkovoknižná mapa je z roku 1869 (čl. 118). Dospel k záveru, že podľa doložených dokladov, rozborov a identifikácie vyplýva, že parcela [REDAKOVANÉ], druh pozemku zastavané plochy a nádvoria o výmere 427 m², ktorá je zapísaná na [REDAKOVANÉ] v kat. úz. [REDAKOVANÉ] bola súčasťou parcely [REDAKOVANÉ]. ...

Súdny znalec na pojednávaní ozrejmil, že THM bolo mapovanie existujúceho stavu tak, ako sa nachádza v teréne. Súdny znalec vykonal porovnanie dnešného stavu aj s pozemnoknižnou mapou, ktorá je z roku 1969. Je možné, že časť pôvodnej parcely bola odplavená riekou. Tieto skutočnosti neskúmal. Uviedol však, že dal preskenovanú

pozemnoknižnú mapu nad terajší stav, čo je obrázok 4 a je zrejmé podľa bodov D a E, že ide o totožné body hraníc pozemku tak, ako sú v súčasnosti a ako boli aj v minulosti hranice pozemku žalobcu (čl. 207, 208).

Ďalší namietaný rozpor ohľadom „slučiek“ súdny znalec odstránil tým, že uviedol, že hore bola „polslučka“ a dole bola „polslučka“, čo potvrdzuje, že cesta bola súčasťou parcely [REDACTED] (čl. 208).

Nie je dôvodné preto spochybňovať postup, ktorým bolo doplnenie dokazovania zamietnuté, ak vzniknuté rozpory boli odstránené výsluchom súdneho znalca a účastníkov konania. Rovnako tak navrhované výsluchy ďalších svedkov správne súd prvého stupňa zamietol. Samotným žalobcom navrhnutý svedok [REDACTED] uviedol, že odkedy si pamätá, stále bola [REDACTED] cesta tam, kde je teraz. Navrhol ho pritom žalobca. Rovnako tak ďalší svedok navrhnutý žalobcom [REDACTED], bývalý starosta [REDACTED], uviedol, že aj keď počul, že cesta je jeho pozemkom, nikdy nepočul, že by dal žalobcovi niekto za pravdu.

Ako súd prvého stupňa správne konštatoval, samotné užívanie k nadobudnutiu vlastníckeho práva nepostačuje. Žalobca napokon ani v podanom odvolaní neuviedol právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam už na strane jeho predchodcov.

V konaní bola naopak preukázaná nepravdivosť záveru žalobcu, že mpč. parcela [REDACTED] bola už vyčerpaná a parcela [REDACTED] vznikla z parciel žalobcu, a to parcely č. [REDACTED] a [REDACTED] a z parcely č. [REDACTED] v kat. úz. [REDACTED].

Keďže dôkazné bremeno v danom prípade zaťažovalo žalobcu, aby svoje tvrdenia (o splnení podmienok vydržania) preukázal, odvolací súd skonštatoval, že záver súdu prvého stupňa o neunesení dôkazného bremena na strane žalobcu bol správny. Žalobca síce správne argumentuje, že pozemková kniha neručí za výmeru a že vstup do oprávnenej držby mohol založiť aj neplatný právny úkon, dôležité je však, že okrem spochybneného užívania žalobca neprodukoval žiadne presvedčivé argumenty, ktoré by súd mohol uznať ako dôkaz o vstupe do oprávnenej držby.

Za situácie, keď dôkazné bremeno vyjadruje procesnú zodpovednosť účastníka konania, odvolací súd rozsudok vo veci samej podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako správny potvrdil.»

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní nastolil. Podrobne vysvetlil, že dôvodom zamietnutia žaloby sťažovateľa bola skutočnosť, že sťažovateľ tvrdiaci nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním nepreukázal právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, pretože samotné užívanie nehnuteľnosti k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nej vydržaním nepostačuje, ale vyžaduje sa aj dôkaz o vstupe do oprávnenej držby. Pokiaľ ide o otázku kontrolného znaleckého dokazovania, krajský súd sa s jeho nenariadením okresným súdom stotožnil s odôvodnením, že nebolo potrebné, keďže pochybnosti o správnosti vypracovaného znaleckého posudku s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu boli odstránené výsluchom znalca. Na základe znaleckého posudku a ďalších dôkazov dospel k záveru, že sporná nehnuteľnosť nevznikla z mpč. parciel [REDACTED], ale z mpč. [REDACTED].

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ako vyplýva z uvedeného, vo veci sťažovateľa krajský súd neaplikoval právne normy upravujúce vydržanie spôsobom nezlučiteľným s ústavou, jeho rozhodnutie je ústavne akceptovateľné a udržateľné.

Pokiaľ sťažovateľ osobitne tvrdil porušenie základného práva na súdnu ochranu porušením práva účastníka konania, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy), resp. tvrdil, že došlo k porušeniu jeho práva mať účinný právny prostriedok nápravy pred národným orgánom (čl. 13 dohovoru), ústavný súd ani v obsahu sťažnosti sťažovateľa nenachádza oporu pre tieto jeho tvrdenia. Sťažovateľovi bol všeobecnými súdmi poskytnutý dostatočný priestor na prednesenie jeho argumentov, o jeho odvolaní rozhodol krajský súd, ktorý sa ním zaoberal v dostatočnom rozsahu a primeraným spôsobom. O porušení týchto práv nemožno uvažovať ani v kontexte sťažovateľom navrhnutých dôkazov, ktoré neboli všeobecnými súdmi vykonané v situácii, keď bol skutkový stav veci zistený dostatočne už vykonaným dokazovaním (najmä znaleckým posudkom).

Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor všeobecných súdov, ktorým odôvodnili svoje rozhodnutia vo veci sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a ich rozhodnutia za také, ktoré by popierali účel a zmysel právnej úpravy, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces a postupom krajského súdu pri rozhodovaní vo veci sťažovateľa.

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie jeho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť zamietnutím jeho určovacej žaloby, v dôsledku čoho bol zbavený majetku, ústavný súd sa najprv zaoberal posúdením toho, či vo vzťahu k nároku sťažovateľ platilo, že ide o „majetok“ sťažovateľa v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu. Za majetok v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa považuje nielen existujúci majetok vo vlastníctve fyzickej alebo právnickej osoby, teda veci alebo iné aktíva, ktorých vlastníkom je táto osoba, ale i majetok, nadobudnutie vlastníctva, ku ktorému môže fyzická alebo právnická osoba legitímne očakávať.

Tvrdenia sťažovateľa by mohli byť správne iba v prípade, ak by sťažovateľ, resp. jeho právny predchodca skutočne splnil všetky podmienky stanovené právnymi predpismi pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, resp. by sťažovateľ v konaní preukázal existenciu vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti na základe iného právneho titulu. Ako už ale bolo uvedené vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ bola jeho žaloba zamietnutá, je vylúčené, aby takýmto rozhodnutím mohlo dôjsť k porušeniu týchto práv sťažovateľa. Za situácie, keď sťažovateľ nemal majetok v zmysle čl. 1 dodatkového protokolu, je už bez významu uvažovať o tom, či bol majetku zbavený.

Z uvedeného je zrejmé, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto práv sťažovateľa pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím krajského súdu a základným právom, ktorého porušenie sa

namietalo, a z tohto dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti rozhodnutiu krajského súdu ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2015